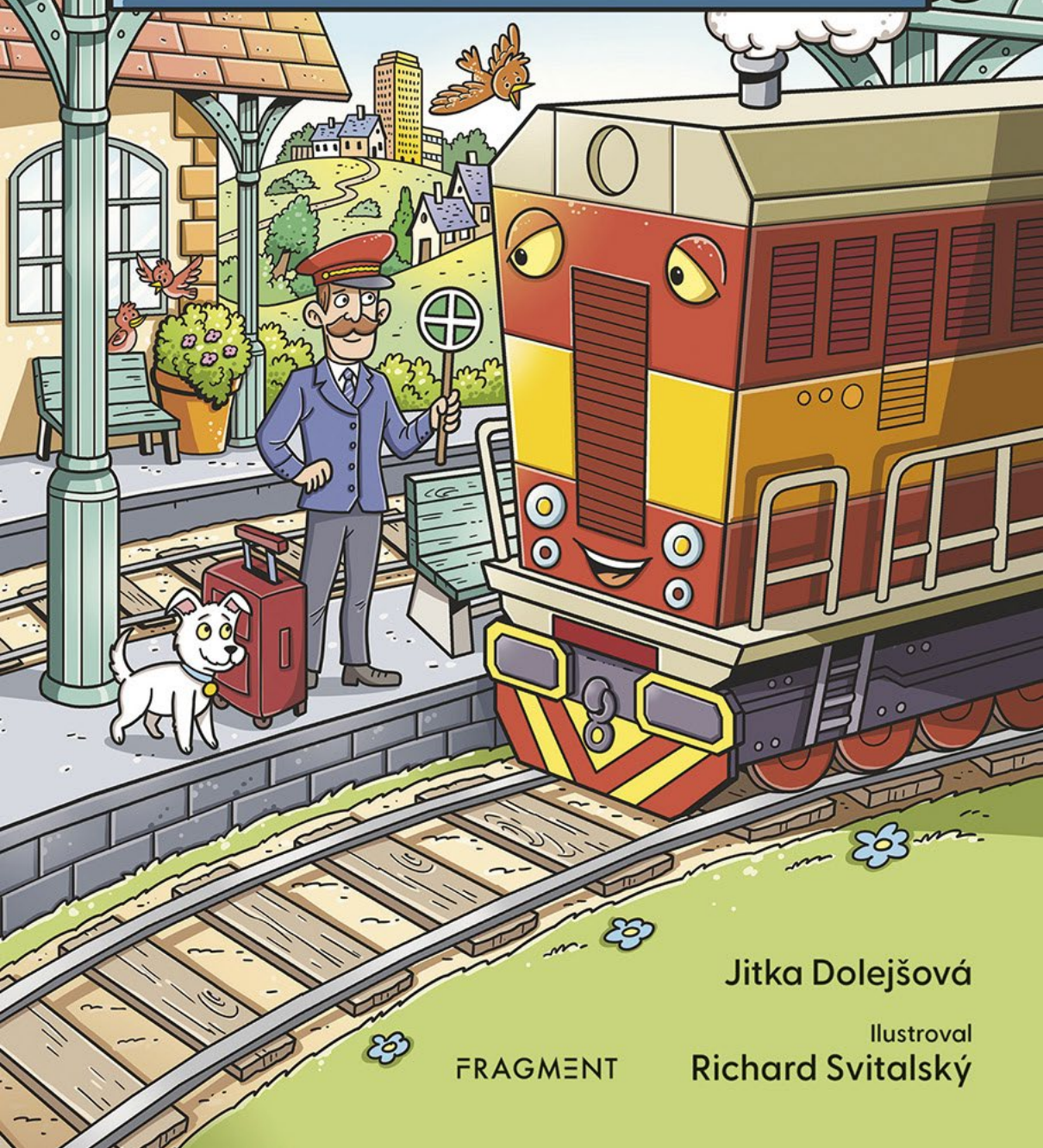

POHÁDKY z 2. nástupiště

Jitka Dolejšová

Ilustroval

Richard Svitalský

FRAGMENT

Pohádky z 2. nástupiště

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Jitka Dolejšová
Pohádky z 2. nástupiště – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Jitka Dolejšová

Ilustroval
Richard Svitalský

FRAGMENT

Staniční rozhlas

Staniční rozhlas Vojtik na nádraží v Knoflíkově už pamatoval hodně, ale zdraví mu stále sloužilo a on zase poctivě sloužil panu výpravčímu Trojanovi. To si vždycky pan Trojan odkašlal a začal hlásit: „Pozor, pozor, na druhou kolej přijede osobní vlak z Břeclavi.“

„Ukončete nástup, rychlík do Zlína je připraven k odjezdu.“

Tohle všechno říkal pan výpravčí do mikrofону a Vojtik to hlásil pěkně nahlas a srozumitelně.

Ti dva spolu zažili i spoustu legrace. Před časem například pan Trojan ohlásil místo „spěšného vlaku“ – „směšný vlak“.

A nedávno zase místo „vlak jede na Myslice“ (jen si to představte) – „vlak jede na myslivce“!

Vojtík měl svou práci rád a vůbec mu nevadilo, že musí být za každého počasí venku. Jednou na podzim však náš milý rozhlas onemocněl. „Asi jsem trošku nastydl,“ říkal si. „Včera bylo přes den horko a v noci přišel chladný vítr s lijákem. Ale to nic nebude, jenom rýma. Docela malá rýmička.“

Druhý den se pan Trojan připravil na první ranní hlášení. Odkášlal si a začal mluvit do mikrofону: „Pozor, pozor, ze třetí koleje...“

Vojtík se to snažil nahlas zopakovat, ale ozvalo se: „Chrr... chrůů... ššš... chrum... koleje...“

„Co se to děje s naším rozhlasem?“ ptali se lidé.

Zpocený Vojtík dál chroptěl a sípal: „Chrchli... ššškrum... hrrr... chrrchrr... právě odjel...“

To byl zmatek! Nikdo nevěděl, co kam přijíždí a co odkud odjíždí. Lidé se zlobili.

„Pane výpravčí, udělejte s tím rozhlasem něco, není mu vůbec rozumět.“

Pan Trojan zavolal opraváře. Ten Vojtíka prohlédl, proklepal a pak prohlásil: „Kdepak, tady už nic nepomůže. Je to starý krám. Kupte si něco modernějšího.“

Vojtík jen nešťastně zakoulel očima. On přece není tak starý! Má jen pořádnou rýmu a možná horečku, pálí ho v krku,

a proto nemůže mluvit. Přece ho nemohou jen tak vyhodit. Vždycky sloužil věrně...

Pan Trojan prosil pana přednostu, aby poslal Vojtíka někam do servisu, ale marně. Za pár dní přicestoval až z Německa v obrovské krabici nablýskaný staniční rozhlas Fonios. Sotva ho rozbalili, spustil: „Gútn tág, bonžůr, arivedérči, salam alejkum, ihasta maňana, kak těbjá zavút, ni chao, hau ár jú, tak mě tady máte – kde budu bydlet?“ Když se rozhlédl, zklamaneč prohlásil: „To je teda díra, takové zapomenuté nádraží, tady snad lišky dávají dobrou noc, to jsem čekal větší luxus, pánové.“

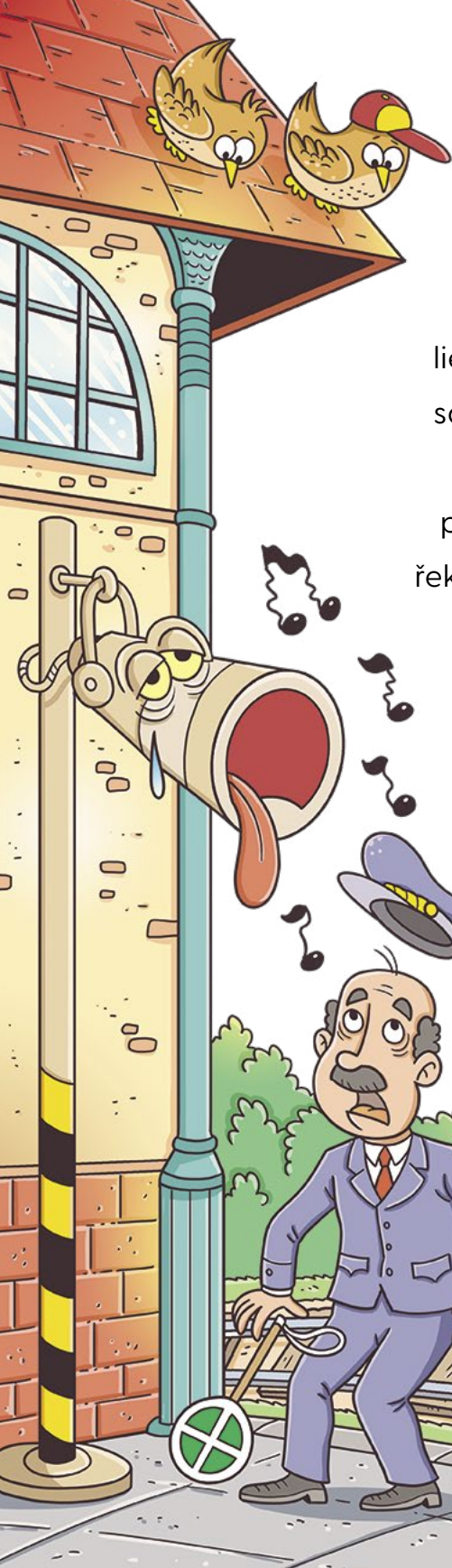
Fonios byl náramný náfuka a domýšlivec. Ale byl nový a moderní. Hned ráno ho namontují místo starého rozhlasu. Jaképak čekání, rozhodl přednosta.

Vojtík byl tak smutný, že se na to nedalo dívat. Pan Trojan seděl na schodech před nádražím a cítil se úplně bezmocný. Vrabci Tonda a Eda, kteří na nádraží bydleli, přiskákali až k jeho nohám.

„Čím čím, pane Trojane, čím Vojtíka vyléčíme?“

Výpravčí bezradně rozhodil rukama. „Kluci rozčepýření, tady je dobrá rada drahá. Vím já, jak se léčí chraplavý rozhlas? Nevím. Kdyby byl Vojtík člověk, předepsal by mu pan doktor nějaké léky. Ale takhle?“

„Mám to,“ vypískl Tonda. „Edo, za mnou!“

Frrrr. Vrabci si to namířili k lesu, k největší borovici, kde bydlela sova Amálie. Měli štěstí – zrovna se chystala na svůj noční výlet. Amálie vrabčáky pozorně vyslechla a pak sáhla do spížky.

„Tady jsou medové kapky připravené podle tajného receptu moje babičky,“ řekla a podala Tondovi malou lahvičku.

Vrabčáci poděkovali a za chvíli už byli zpátky na nádraží.

„Na, vypij to, ale až do dna,“ pošeptali překvapenému Vojtkovi.

Ráno se panu Trojanovi svíral krk lítostí. „Tak to vidíš, kamaráde můj, za chvíli tě odmontují a půjdeš do šrotu.“